

Πληροφορία, μήνημ και παγκόσμιος πόλεμος στη Συρία

1. Πληροφορία: Οι ισλαμιστές τρομοκράτες και οι εχθροί τους

Τρία και κάτι χρόνια πριν, ένα εκπαιδευμένο σώμα των αμερικανών πεζοναυτών έκανε delete από τις οθόνες μας το σύνολο ρίxel που είχαμε εκπαιδευθεί να αναγνωρίζουμε με το όνομα Οσάμα Μπιν Λάντεν. Είχαμε αντιμετωπίσει το γεγονός ως εξής:

Τη στιγμή της συμβολικής τους εξόντωσης, [ο Μπιν Λάντεν] και η οργάνωσή του είχαν φάει τα ψωμιά τους. Από τη μια γιατί, στο εσωτερικό των «δυτικών δημοκρατιών», το ιδεολόγημα της «ισλαμικής τρομοκρατίας» έχει μετατραπεί σε κάτι που πλέον χωράει τους πάντες και τα πάντα· τα πλήθη δεν χρειάζονται πλέον μπαμπούλα για να συγκεντρώνουν τις μανιές και τις καταθλίψεις τους, έχουν επιτυχημένα εκπαιδευτεί να εστιάζουν όποτε χρειάζεται στις γενικές κατηγορίες «επικίνδυνων σκουρόχρωμων» που δείχνει το μεγάλο κρατικό δάχτυλο. Στο εξωτερικό από την άλλη, είναι γεγονός ότι το ιδεολόγημα της ισλαμικής τρομοκρατίας υπήρξε παραπάνω από αρκετό για την αστραπιαία εκκίνηση και την δεκαετή εξέλιξη του σχεδίου AfPak. Αν όμως το βάλει κανείς δίπλα στο μέλλον του πολέμου και στις μελλοντικές «απειλές» που το δίχως άλλο θα χρειαστεί να ανακαλυφθούν... μπορεί και να φαντάζει κομματάκι λειψό.¹

Σήμερα, τρία χρόνια μετά, εκείνη η παλιά εκτίμηση επαληθεύεται κάθε μέρα που περνάει. Εικόνες πολεμού με εικόνες στις οθόνες των τηλεοράσεων. Το σενάριο είναι επιπέδου Γκοτζίλα εναντίον Τρανσφόρμερς. Οι τηλεθεατές συμμετέχουν όπως πρέπει: μάτια ορθάνοιχτα, σαγόνια κρεμάμενα, μυαλά σε χειμερία νάρκη. Με λίγα λόγια, όλα δουλεύουν ρολόι. Ο «πόλεμος κατά του ISIS» είναι η τελευταία εκδοχή του κατά Βιριλιό «πληροφορικού πολέμου», μιας μορφής σύγκρουσης «όπου η ανωτερότητα στην κατοχή της πληροφορίας είναι σημαντικότερη από την ικανότητα πρόκλησης ζημιάς».²

Παράδειγμα του τι σημαίνει «ανωτερότητα στην κατοχή της πληροφορίας»: πόσα κράτη περιλαμβάνει η «συμμαχία προθύμων από δέκα χώρες εναντίον του ISIS» που συνήφθη στις αρχές του Ιούνη; Οι δημοσιογράφοι μας λένε «δέκα» ήδη από τον τίτλο. Και τα απαριθμούν: οι ΗΠΑ, η Βρετανία, η Γαλλία, η Γερμανία, ο Καναδάς, η Αυστραλία, η Τουρκία, η Ιταλία, η Πολωνία και η Δανία.³ Μετά από λίγο, μαθαίνουμε ότι όλοι ετούτοι δεν πήγαν μοναχούληδες να αντιμετωπίσουν την κολοσσιαία ισχύ των τζιχαντιστών μέσα στο Καλοκαίρι. Μαζί τους με τον ένα ή τον άλλο τρόπο συμμετείχαν το Ιράν, ό,τι απέμεινε από το Ιράκ, η Νέα Ζηλανδία, η Ελλάδα (θα επανέλθουμε στην υποσ. 17), το Ισραήλ, η Χεζμπολάχ, οι δικτατορίες του Περσικού Κόλπου και αν ξεχάσαμε κανέναν ας μας συγχωρέσει. Το ISIS από την άλλη, αντιμετωπίζει αυτό το Γπερίπου20 της κρατικής βίας επιστρατεύοντας έναν τζιχαντιστή χιπκοπά που κόβει κεφάλια σαν ραπανάκια, μια λευκή χήρα που βάζει μπόμπες και φτιάχνει και γαμώ τα βίντεο,⁴ χιλιάδες ευρωπαίους νέους που αδιαφορούν για την πολυπολιτισμικότητα, μισούν τις κλειτορίδες και αφήνουν μούσια μέχρι το γόνατο και έναν «χαλίφη» που κάποτε είχε δει από μακριά τον Μπιν Λάντεν, αλλά στα βίντεο δεν φαίνεται καλά η φάτσα του.

Λοιπόν, μέχρι στιγμής οι πληροφορίες των αφεντικών μας λένε ότι το Γπερίπου20 της κρατικής βίας χάνει ή έστω έρχεται ισοπαλία με τούτη την πλημμύρα τζιχαντιστικής κακίας. Πραγματικός πληροφορικός πόλεμος! Μόνο που ο Βιριλιό, όπως όλοι οι μεταμοντέρνοι, έκανε λάθος. Ετούτος ο πληροφορικός πόλεμος δεν είναι διακρατικός. Είναι ο πόλεμος των αφεντικών εναντίον της εργατικής τάξης. Στον πόλεμο αφεντικών εναντίον εργατικής τάξης ο έλεγχος των πληροφοριών ανήκει αδιαμφισβήτητα στα αφεντικά και οι «πραγματικές ζημιές» προς το παρόν έπονται (για τους πρωτοκοσμικούς· γιατί αλλού...). Παράλληλα όμως με τον πόλεμο αφεντικών εναντίον πρωτοκοσμικής εργατικής τάξης, ένας άλλος πόλεμος εξελίσσεται: ο διακρατικός πόλεμος· εδώ η «ικανότητα πρόκλησης ζημιάς» παραμένει αξιολόγησιμη. Κι αν η «συμμαχία των προθύμων» δεν μπορεί να νικήσει τον φρικτά ακατάληπτο εχθρό της, είναι απλούστατα γιατί οι «πρόθυμοι» είναι απασχολημένοι να προκαλούν όση ζημιά μπορούν ο ένας στον άλλο. Διακρα-

τικός πόλεμος! Με όπλα, ερείπια και διαμελισμένα κρέατα. Κι ο Βιριλιό ας λείπει τις εξυπνάδες του, τριάντα χρόνια πριν.

2. Μήνημ: Ανθρώπινα δικαιώματα και χημικά όπλα στη Συρία ένα χρόνο πριν

Τα αφεντικά μας έχουν κηρύξει τον πληροφορικό πόλεμο. Και κερδίζουν κατά κράτος. Η νίκη τους, αντίθετα με τα όσα λέει ο Βιριλιό, δεν λαμβάνει χώρα στο πεδίο της πληροφορίας. Λαμβάνει χώρα στο πεδίο της μήνης, της πολιτικής οργάνωσης και της ερμηνείας.

Μήνημ. Θυμάται άραγε κανείς, έστω και αμυδρά, αυτά που γράφαμε στο τεύχος του Οκτώβρη 2013; Αμφιβάλλουμε, γι' αυτό και υπενθυμίζουμε. Το καθεστώς Άσαντ είχε τολμήσει να ρίξει χημικά «στον ίδιο το λαό του». Το ελληνικό κράτος είχε ανατριχιάσει με φρίκη. Ο υπουργός Εξωτερικών που έχει το ίδιο επίθετο με τον Βενιζέλο βγήκε από τα ρούχα του και μας θύμισε ότι «πρέπει να υπάρξει μια διεθνής απάντηση στο όνομα της νομιμότητας και στο όνομα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων».⁵ Μέσα στις 30 και 31 Αυγούστου του 2013 το ελληνικό κράτος πραγματοποίησε όσες συσκέψεις μπόρεσαν να χωρέσουν σε 48 ώρες. Στις συσκέψεις συμμετείχαν οι υπουργοί Άμυνας, Δημοσίας Τάξης, Εξωτερικών, οι γενικοί γραμματείς των υπουργείων Εξωτερικών, Εσωτερικών, Δημόσιας Τάξης, Υγείας και Ναυτιλίας, οι αρχηγοί ΓΕΕΘΑ, ΓΕΣ, ΓΕΝ, ΓΕΑ, ΕΛ.ΑΣ, Λιμενικού Σώματος, Πυροσβεστικού Σώματος, καθώς και ο πάντα απαραίτητος διοικητής της ΕΥΠ. Όλοι αυτοί οι αντιφασίστες υπερασπιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων έβγαλαν στο τραπέζι ήδη υπάρχοντα σχέδια για την αντιμετώπιση «κρίσης στην Ανατολική Μεσόγειο» και έκλεισαν συζητώντας το ενδεχόμενο «διάχυσης της κρίσης με εμπλοκή και άλλων χωρών της περιοχής».⁶

Με άλλα λόγια το ελληνικό κράτος ετοιμαζόταν να συμμετάσχει σε μια εισβολή στη Συρία. Η οποία εισβολή τελικά δεν έγινε. Γιατί, όπως μας είχε πληροφορήσει τότε ο Τζον Κέρι μιλώντας για λογαριασμό του κράτους των ΗΠΑ, «θα λάβουμε τις δικές μας αποφάσεις, στο δικό μας χρονοδιάγραμμα, για τα δικά μας συμφέροντα».⁷

Τα όσα ακολούθησαν εκείνη τη δήλωση έρχονται σήμερα στο μυαλό με δυσκολία. Οι ΗΠΑ ήρθαν σε συμφωνία με τη Ρωσία και τη Συρία για να καταστρέψουν «τα χημικά του Άσαντ». Το τουρκικό κράτος, άλλος μέγας οπαδός της εισβολής, γκρίνιαξε κι άλλο για τα ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά ματαίωσε. Όπως έσπευσαν να «αποκαλύψουν» κάτι Αμερικανοί μαχόμενοι δημοσιογράφοι, οι Τούρκοι είχαν τη φωλιά τους λερωμένη: «ο Αμερικανός πρόεδρος πείστηκε ότι η φονική επίθεση με χημικά αέρια στο προάστιο της συριακής πρωτεύουσας Γούτα, στις 21 Αυγούστου [2013], δεν ήταν έργο του καθεστώτος Άσαντ. Πραγματοποιήθηκε από φανατικούς ισλαμιστές της αντιπολίτευσης, υπό την καθοδήγηση των μυστικών υπηρεσιών του Ερντογάν, ο οποίος προσπάθησε με αυτήν την «προβοκάτσια» να παρασύρει τις Ηνωμένες Πολιτείες στον πόλεμο!»⁸

Οι Έλληνες, που είναι και αυτοί που μας ενδιαφέρουν περισσότερο, έβαλαν την ουρά υπό τα σκέλη και από κράτος έτοιμο για πόλεμο ξανάγιναν «κυβέρνηση με εσωτερικές αντιθέσεις». Συγκεκριμένα, σαν να μην είχαν γίνει οι συσκέψεις, σαν να μην είχαν φρικάρει ανθρωπινώς με τους νεκρούς Σύριους, σαν να μην έτρεχε τίποτα, τις επόμενες ημέρες μάθαμε ότι «στελέχη της Ν.Δ. δυσανασχετούν» με τη «βιασύνη Βενιζέλου» και το «κλείσιμο ματιού στον αμερικανικό παράγοντα λόγω προσωπικών φιλοδοξιών». Σα να λέμε το ελληνικό κράτος δεν είναι εξαρτημένο μόνο από τους Αμερικανούς· είναι εξαρτημένο κι από τον Βενιζέλο.⁹

Φυσικά σήμερα όλα αυτά έχουν ξεχαστεί, κι ας έγιναν μόλις ένα χρόνο πριν (η μήνημ που λέγαμε...). Αλλά δεν υπάρχει πλέον αμφιβολία ότι αυτό που είχαμε υποθέσει ήδη από τότε, ισχύει. Η δήλωση Κέρι («στο δικό μας χρονοδιάγραμμα, για τα δικά μας συμφέροντα») δεν απευθυνόταν σε όσους ήθελαν να αποτρέψουν την εισβο-

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

(
μακροσκελές
ίσαπόψεις
εμικρούλες
φωτό
)

λή στη Συρία. Αντιθέτως, απευθυνόταν σε εκείνους που επιθυμούσαν διακαώς την εισβολή στη Συρία. Οι «σύμμαχοι» των ΗΠΑ στην περιοχή, δηλαδή η Ελλάδα, η Τουρκία, το Ισραήλ και οι μοναρχίες του κόλπου, επιθυμούσαν την εισβολή των ΗΠΑ στη Συρία πολύ περισσότερο απ' ό,τι το ίδιο το κράτος των ΗΠΑ.

Φυσικά ο καθένας για τους λόγους του, οι οποίοι βρίσκονται σε αντίθεση με τους λόγους όλων των άλλων. Θα πρέπει τώρα να δούμε ξανά κάποιους από αυτούς τους λόγους· αυτούς που ξέρουμε καλύτερα.

3. Τοπικός πόλεμος: Τι θέλουν όλοι αυτοί στη Συρία

ι. Αι'Ηπα

Το κράτος των ΗΠΑ επιθυμεί τη δημιουργία ενός κουρδικού κράτους νότια της Τουρκίας. Η δημιουργία αυτού του κράτους είναι κομμάτι της γενικής αμερικανικής στρατηγικής για τον εικοστό πρώτο αιώνα. Αυτή η γενική στρατηγική, όπως έχουμε πει πολλές φορές, είναι η δημιουργία χάους στο υπογάστριο της Ρωσίας και κυρίως της Κίνας, ώστε ποτέ να μην μπορέσουν να συγκεντρώσουν τους πόρους και την στρατηγική τοποθέτηση που απαιτούνται για να αμφισβητήσουν την αμερικανική κυριαρχία στους ωκεανούς του πλανήτη. Οι ΗΠΑ ελπίζουν ότι το Κουρδικό κράτος θα παίξει τον ρόλο φιλοαμερικανικής νησίδας σε μια θάλασσα χάους.

Οι ΗΠΑ είχαν κατά νου το κουρδικό ζήτημα ήδη από τον πρώτο «πόλεμο του Κόλπου» το 1991. Τότε οι Κούρδοι του βορείου Ιράκ είχαν εξεγερθεί εναντίον του ιρακινού κράτους ελπίζοντας ότι η αμερικανική εισβολή θα σημάει την διάλυση του Ιράκ και την πολυπόθητη δημιουργία κουρδικού κράτους. Αλλά οι ΗΠΑ είχαν άλλα σχέδια· αποχώρησαν και άφησαν τον Σαντάμ να κάνει τα κουμάντα του. Ο Σαντάμ έκανε τα κουμάντα του εναντίον των Κούρδων του βορείου Ιράκ, αλλά μόνο για λίγο. Γιατί παρά την προσωρινή εγκατάλειψη των Κούρδων, οι ΗΠΑ δεν παρέλειψαν να βάλουν τις βάσεις για το μέλλον. Η ζώνη απαγόρευσης πτήσεων που επέβαλαν στο βόρειο Ιράκ ήταν μέρος της επιχειρήσεως με το δίσημο όνομα «operation provide comfort». Εκείνη η επιχείρηση «παροχής ανέσεων» είχε στόχο «την προστασία της διωκόμενης κουρδικής μειονότητας», χρησιμοποιούσε σταθερά πενήντα αεροπλάνα και δύο χιλιάδες στρατιώτες και κράτησε 12 συναπτά έτη κατά τη διάρκεια των οποίων πραγματοποιήθηκαν «πάνω από 200.000 αεροπορικές αποστολές». Προφανώς αυτή η δωδεκαετής ένοπλη αναίρεση της ιρακινής «εθνικής κυριαρχίας» σε μια συγκεκριμένη ζώνη του βορείου Ιράκ συγκέντρωσε εκεί τον διάχυτο κουρδικό πληθυσμό και έβαλε γερές βάσεις για την ανεξαρτητοποίηση της κουρδικής ελίτ.¹⁰

Με τέτοια προϊστορία, ήταν προφανές ότι η αμερικανική εισβολή στο Ιράκ το 2003 θα ασχολούνταν επισταμένως με τη δημιουργία του «ιρακινού Κουρδιστάν». Εμείς βέβαια δεν μάθαμε τίποτα λόγω του πληροφορικού πολέμου που λέγαμε, αλλά καμιά φορά, με πλάγιο τρόπο, κάτι λίγο έρχονται και προς τα εδώ. Κοιτάξτε για παράδειγμα πώς ξεκινάει μια πρόσφατη συνέντευξη που εξασφάλισε ο μαχόμενος δημοσιογράφος, ανταποκριτής στο ιρακινό Κουρδιστάν και πάνω απ' όλα αριστέρος πατριώτης Πέτρος Παπακωνσταντίνου:

ΑΠΟΣΤΟΛΗ - ΙΡΑΚ. Γεννημένος στο Νιου Τζέρσεϊ και απόφοιτος της Στρατιωτικής Ακαδημίας του Γουέστ Πόιντ, ο συνταγματάρχης Χάρι Σούτε ήρθε στο Ιράκ με τον πόλεμο του 2003, για να γίνει στη συνέχεια ο επικεφαλής των αμερικανικών δυνάμεων στο Ιρακινό Κουρδιστάν. Απόστρατος σήμερα, είναι ο κορυφαίος σύμβουλος της τοπικής κυβέρνησης των Κούρδων σε θέματα ασφαλείας. Τον συναντήσαμε την περασμένη Πέμπτη στο υπουργείο Εσωτερικών [ενν. του ιρακινού Κουρδιστάν], καθώς έβγαινε από κυβερνητική σύσκεψη για θέματα ασφαλείας, έχοντας καρφίτωσμένες στο πέτο του την αστερόεσσα και την κουρδική σημαία. Τρεις ημέρες αργότερα, είχαμε τη δυνατότητα να συζητήσουμε μαζί του με μεγαλύτερη άνεση για τις δραματικές εξελίξεις στην περιοχή.¹¹

Καταλάβατε; ενώ η μονιμότητα στο δημόσιο βάλλεται πανταχόθεν, υπάρχουν ακόμη κάποιες θέσεις που παραμένουν μόνιμες. Όπως για παράδειγμα η θέση του αμερικανού στρατιωτικού διοικητή βορείου Ιράκ. Θα υπάρχουν βέβαια και πολλές άλλες τέτοιες θέσεις στο αμερικανικό δημόσιο. Αλλά το κεντρικό νόημα είναι το εξής: η διάσπαση του κράτους του Ιράκ και η δημιουργία του Κουρδιστάν δουλευόταν από το 1991 και όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο μετατρέποταν από πιθανή εκδοχή σε συγκεκριμένη πολιτική. Από το 2003 και μετά, το κράτος των ΗΠΑ προχώρησε σε στρατιωτική κατοχή του Ιράκ με απώτερο στόχο τη διάσπασή του σε τρία κομμάτια με χαλαρή αντιστοίχιση σε συνίτες, σίιτες και Κούρδους. Η χρηματοδότηση των κατάλληλων μερίδων των Σουνιτών από τη Σαουδική Αραβία και τις ΗΠΑ με στόχο την πρόκληση εμφυλίου πολέμου στο Ιράκ, συνεργάστηκε αρμονικά με τον εμφύλιο της Συρίας από το 2011 και μετά και είχε αποτέλεσμα τη δημιουργία του ISIS. Το ISIS είναι το τωρινό στάδιο της οργάνωσης του εμφυλίου πολέμου στο Ιράκ το οποίο μας σερβιρίστηκε ξαφνικά μέσα στο Καλοκαίρι σαν να μην είχε παρελθόν. Ταυτόχρονα, η κουρδική ελίτ του βορείου Ιράκ, επίσης τμήμα του ιρακινού εμφυλίου και επίσης με παρελθόν, χρησιμοποίησε την εμφάνιση του ISIS για να κάνει την πρεμιέρα της ως κράτος με ένοπλες δυνάμεις και πετρέλαια, με κυβέρνηση και με συμμάχους. Λογικό, αφού όπως μας πληροφορεί ο Παπακωνσταντίνου, η κουρδική ελίτ του βορείου Ιράκ έχει πολύ καλούς μόνιμους συμβούλους, ειδικά σε θέματα ασφαλείας.

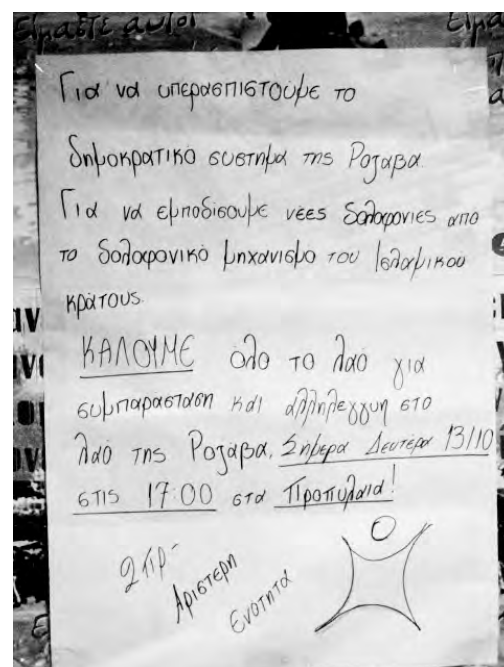
Βέβαια, από τότε που ο Λένιν έγραψε τον *Ιμπεριαλισμό* και μετά, οι διεθνείς σχέσεις έχουν μετατραπεί σε παίγνιο μηδενικού αθροίσματος. Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορεί να έχεις ριζικές λύσεις και να είναι όλοι ικανοποιημένοι. Πράγμα που μας φέρνει στην περίπτωση του τουρκικού κράτους.

Η τριχοτόμηση του Ιρακ τότε που ήταν ιπτάμενη

Η βόρεια «Ζώνη Απαγόρευσης Πτήσεων» πάνω από το Ιράκ, δημιουργήθηκε και συντηρήθηκε με αμερικανικά χρήματα από το 1991 έως το 2003. Χρησίμευσε ώστε να συγκεντρωθεί ο κουρδικός πληθυσμός εκεί που χρειαζόταν για τη δημιουργία του «ιρακινού Κουρδιστάν». Εν τω μεταξύ οι Έλληνες τραγουδούσαν το «η Ειρήνη στο Αιγαίο περνάει από τα βουνά του Κουρδιστάν» και ήταν όλοι πολύ ικανοποιημένοι. Στον ίδιο χάρτη μπορεί να δει κανείς πόσες κουρδικές ζώνες άμεσης δημοκρατίας έχει η Τουρκία στα νοτιο σύνορά της και να φανταστεί πόσο λατρεύει το τουρκικό κράτος την προοπτική της αμεσοδημοκρατικής κυκλοφορίας ενόπλων προς (και κυρίως από) τη Συρία.

Μεσανατολικό Ζαπατίστας παντού!

Το πιο εκπληκτικό με όλα τούτα είναι η εκ βαθέων γνώση της διεθνούς κατάστασης που φαίνεται πως διαθέτει η νεολαία Σύριζα! Πραγματικά, ποιος άλλος μπόυφος έχει ακούσει για το «δημοκρατικό σύστημα της Ροζάβα»; Μόνο οι φοιτητές του Σύριζα που ακούνε πολύ, οι καθοδηγητές τους που διαβάζουν πολύ και το ελληνικό Υπουργείο Εξωτερικών* που γράφει αυτά που διαβάζουν, ακούνε και λένε οι υπόλοιποι.

Ο δακτύλιος της ανάσχεσης και οι κάτοικοί του

Η επέκταση του τζιχαντιστικού ισλάμ συμπιέπει ακριβώς με αυτό που τα εγχειρίδια της γεωπολιτικής αποκαλούν «δακτύλιο της ανάσχεσης». Παραξενεύεται κανείς; Όχι, αλλά μας έχουν πει να βάζουμε και εικόνες στα κείμενα γιατί αλλιώς βαριέται ο κόσμος. Μόλις ωριμάσει η φάση, θα βάλουμε και χάρτη με την επέκταση του Έμπολα.

ii. Η Τουρκία

Το τουρκικό κράτος δεν επιθυμεί τη δημιουργία ενός κουρδικού κράτους στα νότια σύνορά του. Αυτό βέβαια είναι ευφημισμός. Καλύτερα θα ήταν να λέγαμε ότι το τουρκικό κράτος θα προτιμούσε να έχει στα νότια σύνορά του τη Γερμανία του Αδόλφου Χίτλερ ή έστω τίποτα εξωγήινους εισβολείς με όπλα πρωτονίων. Το τουρκικό κράτος είναι ό,τι απέμεινε από την Οθωμανική αυτοκρατορία, ένα μωσαϊκό εθνοτήτων και συμφερόντων με ογδόντα εκατομμύρια πληθυσμό. Η διάλυση είναι πάντα μια πιθανή προοπτική για το τουρκικό κράτος και είναι αυτή η διαρκώς επικείμενη διάλυση που έχει διαμορφώσει το τουρκικό κράτος ως μια περίπου διαρκή δικτατορία. Η ισχυρότερη διασπαστική τάση από όσες αντιμετωπίζει το τουρκικό κράτος είναι εκείνη που προέρχεται από το κουρδικό κομμάτι του πληθυσμού του. Αυτό το κουρδικό κομμάτι έχει οργανώσει και υποστηρίξει ένα ένοπλο αντάρτικο που κρατάει δεκαετίες παρά τις προσπάθειες της τουρκικής πολεμικής μηχανής. Η εκπληκτική αντοχή στον χρόνο του κουρδικού ένοπλου αντάρτικου δεν προέρχεται αποκλειστικά από την υποστήριξη των είκοσι εκατομμυρίων της κουρδικής μειονότητας και το καταφύγιο των βουνών της Ανατολίας. Οφείλεται επίσης στο γεγονός ότι το κουρδικό αντάρτικο υποστηρίζεται παραδοσιακά από όποιον εξωτερικό εκθρό του τουρκικού κράτους θεωρήσει πως υπάρχει πιθανότητα διάσπασης της Τουρκίας.¹²

Οπότε για το τουρκικό κράτος, η ύπαρξη ενός κουρδικού κράτους είναι υπαρξιακή απειλή. Το 2003 το τουρκικό κράτος αντιτάχθηκε στην αμερικανική εισβολή στο Ιράκ με όσα μέσα είχε στη διάθεσή του, γιατί γνώριζε καλά ότι αυτή η εισβολή θα οδηγούσε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην δημιουργία κάποιου είδους Κουρδιστάν. Αλλά απέτυχε. Στα χρόνια που ακολούθησαν την αμερικανική εισβολή, κάνοντας την ανάγκη φιλοτιμία, το τουρκικό κράτος επεδίωξε «καλές σχέσεις» με το ιρακινό κουρδιστάν, άσχετα αν φορές φορές οι καλές σχέσεις οδήγησαν σε τουρκικές στρατιωτικές επεμβάσεις στο εσωτερικό του «βορείου Ιράκ», το 2007 και το 2011, καθώς και σε σκληρές διώξεις των Κούρδων στο εσωτερικό του τουρκικού κράτους.¹³

Η εισβολή του τουρκικού κράτους το 2007 ήταν ιδιαίτερα έντονη και οι απειλές των ΗΠΑ προς την Τουρκία ότι «αν δεν αποχωρήσετε θα σας βομβαρδίσουμε» είχαν φτάσει μέχρι τις εφημερίδες. Αλλά η εισβολή του 2011 ήταν περισσότερο επίκαιρη. Η εξέγερση στη Συρία και ο εμφύλιος πόλεμος που οργανώθηκε έπειτα, είχαν χτυπήσει για τα καλά το καμπαράκι του κινδύνου στο τουρκικό υπουργείο Εξωτερικών. Οι Κούρδοι που κατοικούσαν στα σύνορα της Συρίας με την Τουρκία άρχισαν να εξοπλίζονται από όχι και τόσο εμφανείς πηγές, οι σχέσεις τους με το PKK ισχυροποιήθηκαν και άρχισαν και αυτοί να στήνουν το δικό τους «κράτος». Αν όμως το «ιρακινό Κουρδιστάν» επιβλήθηκε στην Τουρκία de facto, η Τουρκία δεν είναι καθόλου διατεθειμένη να πει και το επόμενο πικρό ποτήρι.

Οπότε, όταν το Φθινόπωρο του 2013 το τουρκικό κράτος επιθυμούσε διακαώς την αμερικανική εισβολή στη Συρία, είχε κατά νου ακριβώς τους λογαριασμούς που τώρα τελευταία έρχονται στο στόμα των αρχηγών του όλο και πιο καθαρά: τη δημιουργία «ουδέτερης ζώνης» στη βόρεια Συρία, δηλαδή την στρατιωτική κατοχή των κουρδικών περιοχών επ' αόριστον και τον αφοπλισμό των εκεί Κούρδων. Μαζί και την δημιουργία «ζώνης Απαγόρευσης Πτήσεων» της οποίας ο έλεγχος προφανώς θα ανήκει στο τουρκικό κράτος. Η περίπτωση της πόλης Κομπάνι είναι ενδεικτικότερη. Ας σκεφτούμε· τι άραγε θα προτιμούσε κάθε κράτος που σέβεται τον εαυτό του; Ένοπλους Κούρδους που ενισχύονται σε πλήθος και εξοπλισμό από το εσωτερικό της επικράτειάς του; Ή μήπως πρόσφυγες Κούρδους, θύματα «ανθρωπιστικής καταστροφής», κλεισμένους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης με τίποτα μουσουλμανικές ΜΚΟ να τους φέρνουν σούπα; Το τουρκικό κράτος είναι καπιταλιστικό κράτος που σέβεται τον εαυτό του και προτιμά το δεύτερο· και όχι μόνο στο Κομπάνι, αλλά και σε ολόκληρη τη συριακή λωρίδα νότια των συνόρων του.

Είναι μια θέση που δεν της λείπουν τα προβλήματα. Στο εξωτερικό, οι ΗΠΑ δεν φαίνονται και τόσο διατεθειμένες να αφήσουν τους Κούρδους της Συρίας να χαθούν· σε περίπτωση αποτυχίας του ISIS, το τουρκικό κράτος θα πρέπει να προετοιμάσει κάποιου είδους «ανθρωπιστική εισβολή», ενώ έχει ήδη καρφωθεί πανταχόθεν. Πολύ περισσότερο, θα πρέπει να ετοιμάσει μια εξωτερική εισβολή ενώ στο εσωτερικό οι φυγόκεντρες τάσεις έχουν ήδη γίνει σχεδόν αβάσταχτες. Ήδη, προσπαθώντας να φέρει εις πέρας τη θεάρεστη ατζέντα του, το τουρκικό κράτος ήρθε αντιμέτωπο με γενικευμένη εξέγερση στο εσωτερικό του. Έμπειρο από τέτοια πράγματα, κατάφερε να σκοτώσει 35 υπηκόους του και να αφήσει εκατοντάδες τραυματίες σε λιγότερο από μια εβδομάδα, μια επίδοση που μπροστά της η καταστολή του πάρκου Γκεζί είναι παιδική χαρά, αν και πολύ λιγότεροι συγκινούνται, πιθανότατα γιατί οι Κούρδοι της Τουρκίας δεν γράφουν αγγλικά στο facebook. Ο Σελαχατίν Ντεμίρτας πάντως, πρόεδρος του φιλοκουρδικού κόμματος της Τουρκίας ΗDP, δεν μπορεί να καταλάβει γιατί να συμβαίνει τέτοιο κακό. Όπως σημειώνει, «ούτε το κόμμα του, ούτε οι Κούρδοι που κατέβηκαν πρόσφατα στους δρόμους της Τουρκίας ζήτησαν από την Άγκυρα να στείλει στρατό στη Συρία για να προστατεύσει το Κομπάνι από το ISIS». Αντιθέτως,

αυτό που είπαμε [στην Άγκυρα] είναι ότι υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι [στην Τουρκία] που θέλουν να πολεμήσουν. Ανοίξτε λοιπόν τα σύνορα.¹⁴

Το τουρκικό πρόβλημα σε οκτώ λέξεις! Κάθε καπιταλιστικό κράτος θα ήθελε να έχει στο εσωτερικό του δεκάδες χιλιάδες «ανθρώπους» έτοιμους να πολεμήσουν κάποιον άλλο υπό την ηγεσία ενός

τρίτου με όπλα που θα τους δώσει κάποιος τέταρτος! Όταν επιστρέψουν ένοπλοι, το τουρκικό κράτος μπορεί να τους ζητήσει ευγενικά τα όπλα και να τα πουλήσει στη μαύρη αγορά ισοσκελίζοντας το εμπορικό του ισοζύγιο.

Το πιο περίεργο: κάποια από αυτά τα όπλα μπορεί να γράφουν επάνω «made in Greece».

iii. Οι δικοί μας μπάσταρδοι

Το ελληνικό κράτος ενδιαφέρεται παγίως και διαρκώς για το ζήτημα του Κουρδιστάν. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '90, ενώ η αμερικανική αεροπορία ήταν απασχολημένη να επιβάλλει τη ζώνη απαγόρευσης πτήσεων που λέγαμε πάνω από το βόρειο Ιράκ, το ελληνικό κράτος ακολουθούσε με συνέπεια την στρατηγική που δηλωνόταν με το σύνθημα «η ειρήνη στο Αιγαίο περνάει από τα βουνά του Κουρδιστάν». Το ελληνικό κράτος έβλεπε τις αμερικανικές κινήσεις στο Ιράκ, προέβλεπε τη διάλυση της Τουρκίας ως σοβαρό ενδεχόμενο και βοηθούσε όσο μπορούσε. Η εμπλοκή του ελληνικού κράτους στην όλη υπόθεση ήταν οπωσδήποτε σεβαστού μεγέθους. Στα τέλη της δεκαετίας του '90 το τότε κουρδικό αντάρτικο στο εσωτερικό της Τουρκίας έχασε τη διεθνή υποστήριξη και ανοχή, για λόγους που ακομη δεν έχουμε καταλάβει καλά (ίσως λόγω της αντίθεσής του με την ελίτ του βόρειου Ιράκ;). Όπως και να 'χει, ο αρχηγός του PKK, Αμπντουλάχ Οτσαλάν βρέθηκε διωκόμενος από παντού, ανέβηκε σε ένα αεροπλάνο και γυρνούσε την Ευρασία και τελικά... βρήκε το ύστατο καταφύγιο υπό τη σκέπη των Ελλήνων προστατών του. Παρεμπιπτόντως, οι Έλληνες προστάτες του Αμπντουλάχ Οτσαλάν δεν ήταν και πολύ διαφορετικοί από τους κερατάδες που αυτή τη στιγμή επανδρώνουν το πρωθυπουργικό γραφείο. Μόνο που τότε ήταν πιο παρακρατικοί και τους λέγανε «Δίκτυο 21» και άλλα τέτοια πατριωτικά. Τελικά ο ρεαλισμός θριάμβευσε και αυτοί οι πλέον αφοσιωμένοι προστάτες του κουρδικού αντάρτικου ήταν οι ίδιοι που παρέδωσαν τον ήρωα Οτσαλάν στο ανάληπτο τουρκικό κράτος. Η ήττα ήταν εξόχως συμβολική.¹⁵

Αλλά έχει ο καιρός γυρίσματα. Η ελληνική στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου αναβίωσε από το 2009 και μετά υπό τον προσωρινό τίτλο «ΑΟΖ», «πετρέλαια» και «συμμαχία με το Ισραήλ». Στις γενικές της γραμμές παραμένει απaráλλακτη: δημιουργία θαλάσσιας ζώνης αποκλεισμού του τουρκικού κράτους μέσω των κατάλληλων συμμαχιών. Πίσση του τουρκικού κράτους μέσω υποστήριξης με κάθε δυνατό μέσο των εσωτερικών διαλυτικών του τάσεων. Σε αυτή την τελευταία συγκυρία, το ελληνικό κράτος θεωρούσε ότι είχε μαζί του και ορισμένα επιπλέον ατού. Πιο συγκεκριμένα ότι, αντίθετα με τις προηγούμενες φορές, η ίδια η συγκυρία του διεθνούς διακρατικού ανταγωνισμού θα δούλευε επιτέλους για λογαριασμό των Ελλήνων.

Τέσσερα χρόνια μετά, το Φθινόπωρο του 2013 οι Έλληνες άκουγαν για αμερικανική εισβολή στη Συρία κι έκαναν τούμπες. Γιατί υπολόγιζαν ότι η Τουρκία δεν θα μπορούσε να μείνει άπραγη και ότι αναγκαστικά θα προχωρούσε σε ενέργειες που θα ενίσχυαν τις διαλυτικές τάσεις της και θα την έφερναν αντιμέτωπη με τις ΗΠΑ. Υπολόγιζαν ότι θα συμμετείχαν ως ο ειλικρινής σύμμαχος των ΗΠΑ σε μια περιοχή όπου

δεν υπάρχουν πολλοί τέτοιοι. Υπολόγιζαν τέλος ότι αυτή τους η συμμετοχή θα τους βοηθούσε να ξεπεράσουν την κρίση τους με τον δοκιμασμένο τρόπο του παρελθόντος, δηλαδή την πώληση υπηρεσιών στον νικητή. Και μάλιστα: όσο πιο πολύ αίμα, όσο πιο πολύς πόνος, όσο πιο πολύς πόλεμος, τόσο πιο πολύ ξεπέρασμα της κρίσης. Η «εμπλοκή και άλλων χωρών της περιοχής» που συζητούσαν οι Έλληνες ιθύνοντες τις δυο τελευταίες μέρες του Αυγούστου του 2013, δεν είναι ζοφερό ενδεχόμενο· από τη σκοπιά του ελληνικού κράτους είναι μάννα εξ ουρανού.

Σήμερα, το Φθινόπωρο του 2014, η εισβολή στη Συρία έχει μετατραπεί σε «μάχη με το ISIS» ενώ πρόκειται για το ίδιο ακριβώς ζήτημα, δηλαδή την υποστήριξη των ΗΠΑ στον παγκόσμιο πόλεμο και το πλάκωμα με την Τουρκία στον τοπικό πόλεμο. Οι Έλληνες είναι έτοιμοι να συμμετάσχουν δυο φορές πιο πρόθυμα απ' ό,τι πέρυσι. Πράγματι, τα πράγματα είναι καλύτερα από πέρυσι όσον αφορά την τουρκική απομόνωση από την οποία δεν έχουν μείνει πλέον ούτε τα προσχήματα, μόνο κάτι τανκς που φυλάνε τα σύνορα μην μπει κανείς στη Συρία. Επίσης τα πράγματα είναι καλύτερα όσον αφορά τον πληροφορικό πόλεμο που έλεγε ο Βιριλιό. Τώρα δεν έχουμε να κάνουμε με Σύριους άμαχους και χημικά, αλλά με το διεθνές χάσιμο των φρικτών τζιχαντιστών και την υπεράσπιση του PYD που δεν ξέρουμε τι διάολο είναι. Ευτυχώς όμως, η άγνοιά μας είναι ιάσιμη. Όπως μας πληροφορεί ο κύριος Παπακωνσταντίνου που έχει εξελιχθεί σε ειδικό, προφανώς λόγω πρότερης θητείας τη δεκαετία του '90, το PYD είναι

μια αριστερή δύναμη, που διατηρεί στενές σχέσεις με το PKK του Αμπντουλάχ Οτσαλάν στη γειτονική Τουρκία, αν και ιδεολογικά βρίσκεται πιο κοντά στους Ζαπατίστας του Μεξικού, παρά στον Λένιν και στον Μάο. Στόχος του είναι όχι η απόσχιση από τη Συρία, αλλά η δημιουργία μιας ζώνης άμεσης δημοκρατίας (...)¹⁶

Κι έτσι οι μαχόμενοι αριστεροί δημοσιογράφοι και μαζί τους όλοι οι Έλληνες, μπλέκουν πρόθυμα κι επίτηδες τον συνταγματάρχη Χάρι Σούτε με τον Υποδιοικητή Μάρκος. Εν τω μεταξύ το ελληνικό κράτος, προφανώς συμβάλλοντας στη δημιουργία της «ζώνης άμεσης δημοκρατίας», δήλωσε «την πολιτική του στήριξη στη διεθνή συμμαχία εναντίον του ISIS» κι έστειλε ένα καράβι σφαίρες στους Κούρδους του Ιράκ. Ας μην ανησυχούμε όμως. Πρόκειται απλά για σφαίρες Καλάσνικωφ που είχαν κατασχεθεί έπειτα από τη σύλληψη κάποιου καραβιού στο Αιγαίο· τώρα που τις ξεφορτωνόμαστε, τα έξοδα αποθήκευσης θα πάψουν να επιβαρύνουν τον προϋπολογισμό!¹⁷

Το καράβι που συνελήφθη το Φθινόπωρο του 2013 στο Αιγαίο να κουβαλάει πυρομαχικά αρχικά προερχόταν από την Υπερδνειστερία, δηλαδή τη ρωσική πολεμική βιομηχανία, και είχε προορισμό τη Συρία. Οπότε με αυτή την ριζική αλλαγή κατεύθυνσης του φορτίου, το ελληνικό κράτος μπορεί να επιδείξει σε εχθρούς και φίλους τι πάει να πει έλεγχος του Αιγαίου και των στενών του Βοσπόρου.¹⁸ Το άλλο καλό είναι ότι εκείνο το καράβι δεν περιείχε μόνο σφαίρες, αλλά και 20.000 καλάσνικωφ, που όπως όλοι ξέρουμε είναι το όπλο του φτωχού, του αντάρτη και

Πάρτε μπόμπες, δώστε εμφύλιο

Ο εμφύλιος στο Ιράκ οργανώθηκε με επιμέλεια για πάνω από δέκα χρόνια. Οι βομβιστικές επιθέσεις εντάθηκαν μετά την αποχώρηση του στρατού των ΗΠΑ, «τόσο που έφτασαν σε επίπεδα 2007».

Evil incarnate

Και ξάφνου τον Ιούνιο, από τα βάθη της κολάσεως, ξεπήδησαν ετούτοι εδώ. Πώς να τους κάνουν καλά είκοσι καημένα κράτη; Αφού είναι τρελαμένοι!

του Ζαπατίστα. Κι από τέτοιους, όπως είδαμε, στο εσωτερικό της Τουρκίας, υπάρχουν «δεκάδες χιλιάδες έτοιμοι να πολεμήσουν». Οπότε το ελληνικό κράτος μπορεί να ελπίζει βάσιμα ότι αυτά τα όπλα, με κάποιο τρόπο, κάποια στιγμή, θα μωρέσουν να στραφούν και εναντίον του τουρκικού στρατού. Δεν ανησυχούν οι Έλληνες, έχει ο Θεός! Οι Έλληνες έχουν ψηθεί για τα καλά ότι είναι ορθόδοξος.

4. Ο Παγκόσμιος Πόλεμος

Περιγράψαμε παραπάνω τον τρόπο με τον οποίο τρία διαφορετικά «συμμαχικά» κράτη, τον Αύγουστο του 2013 εμφανίζονταν να θέλουν το ίδιο πράγμα ενώ στην πραγματικότητα επιθυμούσαν εντελώς διαφορετικά πράγματα. Περιγράψαμε πώς παριστάνουν ότι πολεμούν κάποιον τρίτο ενώ στην πραγματικότητα πολεμούν πρώτα και κύρια αναμεταξύ τους. Μπορεί κανείς να αρχίσει να αισθάνεται την σημερινή συγκυρία στη Συρία αν φανταστεί την ίδια κατάσταση να επεκτείνεται με τη συμμετοχή είκοσι ή τριάντα κρατών και κρατικών οντοτήτων.

Όσον αφορά το ζήτημα του διακρατικού πολέμου, η μεγαλύτερη απάτη με την οποία επιμένουν να ζουν οι πρωτοκοσμικοί είναι η ύπαρξη αντιμαχόμενων μπλοκ ισχύος. Ο πληροφορικός πόλεμος έχει κανονίσει ώστε «η Δύση» και η αντίθεσή της με το «τζιχαντιστικό ισλάμ», αυτή η μεγάλη μπαρούφα, να αποτελεί το υποκατάστατο των διανοητικών ευκολιών του Ψυχρού Πολέμου και της «παγκοσμιοποίησης»: το καθυσχαστικά σταθερό κοινό έδαφος απ' όπου ξεκινούν οι σχετικές συζητήσεις. Αλλά η πραγματική σημερινή κατάσταση των διεθνών ανταγωνισμών είναι πολύ πιο σύνθετη, πολύ πιο όμοια με εκείνη που περιγράφει ο Έρικ Χομσμπάουμ στο τέλος της *Εποχής των Αυτοκρατοριών*, λίγο πριν την αρχή του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου:

Χρειάστηκε σχεδόν μια εικοσιπενταετία για να διαιρεθεί η Ευρώπη στα δύο εχθρικά μπλοκ, από το σχηματισμό της Τριπλής Συμμαχίας (1882) έως την ολοκλήρωση της Αντάντ (1907). Δεν έχουμε λόγο να παρακολουθήσουμε αυτή τη διαδρομή, ή τις μεταγενέστερες εξελίξεις, στις δαιδαλώδεις λεπτομέρειές τους. Καταδεικνύουν απλώς ότι την περίοδο του ιμπεριαλισμού οι διεθνείς τριβές ήταν παγκόσμιες και ενδημικές, ότι καμιά χώρα -και λιγότερο απ' όλες η Βρετανία- δεν γνώριζε σε ποια ακριβώς κατεύθυνση την οδηγούσαν οι διαπλοκές των δικών της συμφερόντων, φόβων και φιλοδοξιών με τα συμφέροντα τους φόβους και τις φιλοδοξίες των άλλων δυνάμεων και, ενώ ήταν γενική η αίσθηση ότι οδηγούσαν την Ευρώπη σε έναν μείζονα πόλεμο, καμιά από τις κυβερνήσεις δεν ήξερε τι ακριβώς έπρεπε να κάνει. (...) η ευρωπαϊκή ήπειρος συρόταν ανεξέλεγκτα προς τη σύγκρουση μέσα από μια σειρά διεθνείς κρίσεις, οι οποίες, μετά το 1905, διευθετούνταν όλο και συχνότερα με παρακινδυνευμένες πιέσεις που ασκούσαν με την απειλή του πολέμου.¹⁹

«Δεν θα παρακολουθήσουμε τις δαιδαλώδεις λεπτομέρειες». Έτσι ο Χομσμπάουμ αποφεύγει να παραθέσει σελίδες επί σελίδων με λογαριασμούς σαν και αυτούς που παραθέσαμε εδώ, έτσι αποφεύγει την περιγραφή μιας κατάστασης γενικού πολέμου όλων εναντίον όλων που κράτησε εικοσιπέντε χρόνια. Όσο για την επικαιρότητα της περιγραφής: Σειρά διεθνών κρίσεων θέλετε; Έχουμε. Παγκόσμιες διεθνείς τριβές θέλετε; Έχουμε. Εικοσιπενταετία θέλετε; Έχουμε. Γενική αίσθηση ότι οδηγούμαστε σε μείζονα πόλεμο θέλετε; Έχουμε. Ή όχι; αναλόγως αν έχει κανείς κατά νου τα υπουργεία Εξωτερικών ή τους πτημένους προζάκνδες των νέων αλληλεπιδραστικών media.

Το ελληνικό κράτος πάντως, αν και πολλές φορές δείχνει όντως να μην έχει ιδέα σε ποια ακριβώς κατεύθυνση οδηγείται, κάποια στιγμή (πιθανόν το 1999) εμπέδωσε για τα καλά τη «γενική αίσθηση του επερχόμενου μείζονος πολέμου». Και έκανε αυτό που κάνουν τα κράτη σε τέτοιες περιπτώσεις. Κοίταξε τους διεθνείς ανταγωνισμούς και προσπάθησε να προβλέψει τους αντιμαχόμενους και τον νικητή. Περίμενε μέχρι η κρίση να του βάλει τη θηλειά στο λαιμό. Έπειτα έβγαλε ξεδιάντροπα από τη ντουλάπα τα συμφέροντα, τους φόβους και τις φιλοδοξίες του, δηλαδή την στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου και τον πάγιο αντιτουρκικό του προσανατολισμό και κοίταξε με ποια «συμφέροντα, φόβους, φιλοδοξίες» ταυριάζουν καλύτερα. Από τότε κι έπειτα προχωρεί πιο συγκεκριμένα. Μετά την ανακίνηση του θέματος ΑΟΖ, μετά την συμμαχία με το Ισραήλ, μετά την συμμετοχή στον πόλεμο της Λιβύης, μετά την αποτυχημένη προσπάθεια πώλησης υπηρεσιών που κανείς δεν ήθελε για την παρατήρα εισβολή του 2013 στη Συρία, το ελληνικό κράτος σπρώχνει σφαίρες (και ποιος ξέρει τι άλλο) ελπίζοντας στην τουρκική αποσταθεροποίηση. Η τελευταία του κίνηση, εκτός από τη συμμετοχή στη δημιουργία της «ζώνης άμεσης δημοκρατίας» των μεσανατολικών Ζαπατίστας, είναι η προσέγγισή του με την αιγυπτιακή στρατιωτική δικτατορία σε συζήτηση «Σουέζ ο ένας, Αιγαίο ο άλλος, φτιάξε μια ΑΟΖ και στο τέλος θα πουλήσουμε κλοιού ναυτικού αποκλεισμού στους αμερικάνους». Πιθανότατα θα τους χρειαστεί.

Ενώ όλα αυτά εξελίσσονται, οι Έλληνες αντικαθεστωτικοί αποδεικνύονται αρκετά πληροφορημένοι ώστε να μην έχουν ιδέα για τίποτα, αρκετά ανιστόρητοι ώστε να σέρνονται πίσω από τις ξαναξεσταμένες ακροδεξιοαριστερές μπούρδες περί ελευθεριακών Κούρδων μαχητών που πρέπει να υποστηρίξουμε παρέα με το ελληνικό κράτος, αρκετά απόφοιτοι του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος ώστε, όταν έρθει η ώρα, να χάψουν το खुδαίο παραμύθι που μας λένε στην πρώτη δημοτικού: το ελληνικό κράτος δεν έχει κάνει ποτέ του επιθετικό πόλεμο. Όσο η ιστορία καλπάζει, τόσο οι αδυναμίες μας λάμπουν πανίσχυρες. Εν τω μεταξύ, εκείνο που μας χρειάζεται είναι προφανές: ένα πραγματικό αντιπολεμικό κίνημα, δηλαδή ένα αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στο ελληνικό κράτος. Ένα κίνημα που να καταλαβαίνει τα συμφέροντα, τους φόβους και τις φιλοδοξίες του ελληνικού κράτους και να βρίσκει τρόπους να τους αντιτίθεται. Τίποτα δεν είναι πιο δύσκολο και τίποτα δεν είναι πιο επίκαιρο σε μια χώρα όπου η βασική κοσμοθεωρία των υπηκόων είναι αριστερή· και γράφει πάνω «εξάρτηση» με κεφαλαία γράμματα.

¹ «Exit Osama: η Γεωπολιτική Χρήση της “Ισλαμικής Τρομοκρατίας” και η Πραγματική Έννοια της Ασύμμετρης Απειλής», *Antifa* #24, 6/2011. Όλη η προηγούμενη παραγωγή της στήλης, εκτός από τα σημεία όπου λέμε ψιλομαλακίες, στο antifascrista.net > θεματικός χάρτης > παγκόσμιος πόλεμος.

² Paul Virilio, *Pure War*, Semiotext(e), 2008 (Α' Έκδοση 1983).

³ «Συμμαχία Προθύμων από Δέκα Χώρες Εναντίον του ISIS», *Καθημερινή*, 9/6/2014. Τέσσερις μήνες μετά, οι δέκα έχουν γίνει εικοσιένα: «Συσκεψη Στρατηγών 21 Κρατών για αντιμετώπιση του ISIS», *Καθημερινή*, 15/10/2014.

⁴ «White Widow Samantha Lewthwaite Training Isis Suicide Bombers in Syria», *IB Times*, 29/9/2014.

⁵ «Επέμβαση στη Συρία ζητάει ο Βενιζέλος», *Ελευθεροτυπία*, 29/8/2013.

⁶ Η παράγραφος είναι copy paste από «Το κογιότ της ερήμου: Σχέδια του αμερικανικού κράτους και των φίλων του για τη Μέση Ανατολή», *Antifa* #38, 10/2013.

⁷ «ΗΠΑ: Έχουμε στοιχεία για τη χρήση χημικών», *Καθημερινή*, 31/8/2013.

⁸ «Παιχνίδια του Ερντογάν με τα χημικά στη Συρία», *Καθημερινή*, 8/4/2014. Το δημοσίευμα περιλαμβάνει σχετικούς διαλόγους μεταξύ Ερντογάν και Ομπάμα στον Λευκό Οίκο.

⁹ «Το Υπουργείο Εξωτερικών Έθαψε το Τσεκούρι του Πολέμου», *Ελευθεροτυπία*, 2/9/2013.

¹⁰ Δες το λήμμα «Iraqi no-fly zones» της Wikipedia. Όπως τα είπαμε: η πληροφορία είναι παντού - η ερμηνεία είναι το σημείο όπου πάσχομε.

¹¹ Πέτρος Παπακωνσταντίνου, «Γιατί όχι ανεξάρτητο κουρδικό κράτος;», *Καθημερινή*, 26/8/2014. Από εδώ καταλαβαίνουμε και τη διαφορά του μαχόμενου από τον μη μαχόμενο δημοσιογράφο: στον μαχόμενο ο Χάρι Σούτε μιλάει· τον μη μαχόμενο τον πυροβολάει.

¹² Για το τουρκικό κράτος και τις φυγόκεντρες τάσεις του, έχουμε ξαναμιλήσει. «Εξέγερση στην Τουρκία», *Antifa* #37, 7/2013.

¹³ «Στο βόρειο Ιράκ ο τουρκικός στρατός», *Καθημερινή*, 21/10/2011.

¹⁴ «Βόμβες στην Ειρήνη μεταξύ Άγκυρας - ΡΚΚ», *Καθημερινή*, 15/10/2014.

¹⁵ Περισσότερα για την ανατολική στρατηγική του ελληνικού κράτους στο «Η στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου: Ιστορία (Βαριά), Πραγματικότητα (Επικίνδυνη), Προοπτικές (Ζοφερές)», *Antifa* #33, 10/2012.

¹⁶ Πέτρος Παπακωνσταντίνου, «Το Κομπάνι, η Γκούερνικα των Κούρδων», *Καθημερινή*, 12/10/2014.

¹⁷ «Πυρομαχικά στους Κούρδους του Ιράκ στέλνει η Αθήνα», *Το Βήμα*, 24/9/2014. Η πλάκα είναι ότι όλα τα σχετικά (μικροσκοπικά) ρεπορτάζ περί αποστολής πυρομαχικών σημείων ότι «λίγες ημέρες πριν» από την αποστολή των πυρομαχικών, το ελληνικό κράτος είχε δηλώσει «πολιτική στήριξη» προς την αντιτζιχαντιστική συμμαχία. Αν δείτε να αναφέρεται πουθενά τέτοιο πράγμα στις ελληνικές εφημερίδες των προηγούμενων ημερών, να μας γράψετε.

¹⁸ Για το καράβι που το Φθινόπωρο του 2013 συνελήφθη από τους Έλληνες και μετά βούλιαξε «από ατύχημα» στο λιμάνι της Ρόδου, μπορεί να δει κανείς «Το Βαπόρι από την Υπερδνειστερία», *Antifa* #39, 12/2013.

¹⁹ E. J. Hobsbawm, *Η Εποχή των Αυτοκρατοριών, 1875 - 1914*, ΜΙΕΤ, 2000, (Α' Έκδοση 1987), σελ.491.